

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **F., a.s.**, so sídlom K., IČO: X., zast. : *JUDr. O.*, advokátom so sídlom S., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, Banská Bystrica o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. októbra 2008 č. k. 2S 106/2005-36, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. októbra 2008 č. k. 2S 106/2005-36 v prvej časti **p o t v r d z u j e**.

V druhej časti týkajúcej sa priznania trov konania rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. októbra 2008 č. k. 2S 106/2005-36 **m e n í** tak, že žalovaný **je povinný** do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 196,26 €.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Rozhodnutím č. : II/256/1284/2005/1804 zo dňa 27.01.2005 žalovaný ako odvolací orgán v daňovom konaní podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 511/1992 Zb.“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Daňového úradu Bratislava V. č.: 604/230/180955/04 z 02.12.2004 vo veci vyrubenia rozdielu na dani z pridanej hodnoty žalobcovi za zdaňovacie obdobie apríl 2004 v sume – 200.751,- Sk.

Rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že žalobca z dôvodu porušenia § 48 ods. 2, 4, 7 a 8 v nadväznosti na § 20 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 289/1995 Z.z.“) tým, že si uplatnil odpočítanie dane pri dovoze tovaru, ktorý sa reálne neuskutočnil, nakoľko tovar bol zničený v colnom sklade a teda zdaniteľné plnenie neprijal na uskutočňovanie svojich zdaniteľných plnení, pričom nemal ani daňový doklad, ktorý by mal náležitosti daňového dokladu v zmysle § 48 ods. 4 cit. zákona.

Ďalej žalovaný uviedol, že počas vykonanej daňovej kontroly u žalobcu správca dane zistil, že žalobca ako platiteľ dane si v dodatočnom daňovom priznaní za mesiac apríl 2004 uplatňoval nárok na odpočítanie dane vo výške 4 831 373,- Sk. Tento nárok si žalobca uplatnil ako daňový subjekt z titulu rozhodnutia Colného úradu Bratislava V. o vzniku colného dlhu č. H-2702/2001 zo dňa 29.04.2002. Dôvodom vyrubenia tohto colného dlhu bol požiar dňa 09.09.2001 v colnom sklade žalobcu, v dôsledku ktorého došlo k poškodeniu tovaru tam uskladneného zahraničnými dovozcami do režimu colného uskladnenia. Na základe uvedeného colný orgán túto situáciu (požiar v sklade žalobcu s následným znehodnotením uskladneného tovaru) vyhodnotil ako nedodržanie podmienok režimu uskladnenia v colnom sklade na strane žalobcu.

Žalovaný záverom odôvodnenia uviedol, že v tomto prípade zo strany žalobcu základná podmienka na vznik nadmerného odpočtu, tzn. že platiteľ prijatý predmet dovozu použije podľa § 20 ods. 2 až 5 zák. č. 289/1995 Z.z., splnená nebola, nakoľko v čase odpočítania dane zahraničný tovar zhorel v colnom sklade v roku 2001, a preto už v apríli 2004 neexistoval, a teda nemohol byť následne použitý na uskutočňovanie zdaniteľných plnení. Na druhej strane žalovaný pripustil, že iba vtedy, ak by žalobca odpočítal daň pri kúpe tovaru

a až následne by došlo k jeho zničeniu, potom by nemusel odpočítanú daň vrátiť a ani mu ju správca dane v budúcnosti spätne nevyrubí, nakoľko v čase uplatnenia si odpočítania dane žalobca by nemohol vedieť, že nakúpený tovar nepoužije na uskutočňovanie svojich zdaniteľných plnení.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca na Krajský súd v Bratislave žalobu zo dňa 07.04.2005.

Krajský súd ako súd vecne a miestne príslušný na konanie preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj konanie mu predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, a na tomto základe dospel k záveru, že žaloba je dôvodná z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p., keďže rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto ho ako nezákonné spolu s prvostupňovým rozhodnutím správcu dane zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Svoj rozsudok s odkazom na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré boli vydané vo veci colného dlhu, odôvodnil tým, že v rozsudku č. k. 2S 171/05-37 Najvyšší súd okrem iného uviedol, že podľa jeho názoru colný úrad nezapísal v súlade s colnými predpismi do účtovných dokladov dlžnú sumu cla, a to z dôvodu, že colný úrad nevymeral colný dlh v správnej výške, keď vo svojom rozhodnutí vymeral okrem colného dlhu aj daň z pridanej hodnoty, ktorú vymerať nemal, pretože podľa § 48 ods. 1 zák. č. 289/1995 Z.z. dani podlieha dovážaný tovar. Čo sa považuje za dovoz podľa tohto zákona ustanovuje § 48 ods. 2 cit. zákona. Zákon o dani z pridanej hodnoty je v danom prípade špeciálnym zákonom. Ak tento zákon porušenie podmienok uskladnenia tovaru nepovažuje za dovoz, nie je možné vymerať DPH ako jednu z dovozných platieb a to ani v tom prípade, keď bude vymerané samotné clo. Súd je názoru, že zistenie skutkových okolností pre vznik colného dlhu (porušenie podmienok) nezakladá žiadny konkrétny právny vzťah, ale až rozhodnutie vo veci samej určuje osobu, ktorá je povinná zaplatiť colný dlh a určuje tiež konkrétnu výšku colného dlhu. Navyše žalobca nikdy nespochybnil, že tovar umiestnený v colnom sklade bol dovezený, pričom tvrdil, že colné orgány boli oprávnené vymerať clo ale neboli oprávnené vymerať DPH, pretože z hľadiska vymerania dane sa porušenie podmienok nepovažuje

za dovoz. S týmto názorom s odkazom na ust. § 47 a 48 zák. č. 289/1995 Z.z. sa stotožnil aj krajský súd.

Podľa krajského súdu v danom prípade vznikol colný dlh inak ako prijatím colného vyhlásenia a podľa § 407 ods. 3 colného zákona ide o vznik colného dlhu iným spôsobom. Ďalej colný úrad vymeral žalobcovi daň z pridanej hodnoty v sume 5.129.845,- Sk. Súčasne krajský súd zdôraznil, že dovoz tovaru a uskutočnenie zdaniteľného plnenia nie je totožný inštitút. Pretože pri dovoze nedochádza k poskytnutiu zdaniteľného plnenia, je možné v zmysle § 48 ods. 7 zák. č. 289/1995 Z.z. na odpočítanie dane aplikovať ustanovenia druhej časti zákona. Nakoľko colný úrad vo veci vydal daňový doklad, potom krajský súd vyslovil, že bolo povinnosťou správcu dane priznať žalobcovi právo na odpočet.

III.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 22. januára 2009 (č. 1. 43) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný na jednej strane vyjadril súhlas so záverom Najvyššieho súdu, že colný dlh žalobcu vznikol ako dôsledok porušenia podmienok uskladnenia, avšak poukázal na to, že v predmetnom rozsudku sa Najvyšší súd zaoberal iba a výlučne otázkou, či colný dlh vznikol podľa § 397 ods. 8 colného zákona.

Ďalej žalovaný poukázal na zmenu názoru žalobcu počas súdnych konaní, kedy prešiel od názoru, že dodržal všetky podmienky na prevádzkovanie na prevádzkovanie colného skladu, až po súčasnú myšlienku, že ide o daň vyrubenú pri dovoze tovaru a na tomto základe ju žiada vrátiť cez odpočet späť.

Naopak, podľa žalovaného vyrubený colný dlh je nutné chápať ako sankciu za nedodržanie podmienok skladovania dovezeného tovaru u prevádzkovateľa colného skladu. Táto sankcia by stratila svoje opodstatnenie, ak by mala byť vrátená cez inštitút odpočtu dane z pridanej hodnoty.

S poukazom na § 47 a § 48 ods. 2 zák. č. 289/1995 Z.z. žalovaný opätovne zopakoval svoje predchádzajúce závery o tom, že nedodržanie podmienok skladovania nie je možné považovať za dovoz tovaru, ktorý ani nebol celý vo vlastníctve žalobcu, a z tohto dôvodu

nie je možné hovoriť, že žalobca splnil podmienky pre priznanie nároku na vrátenie dane zaplatenej žalobcom pri dovoze tovaru.

Ďalej žalovaný vyjadril nesúhlas s názorom krajského súdu, že na situáciu žalobcu nie je možné aplikovať ust. § 20 zák. č. 289/1995 Z.z. Naopak tvrdí, že je nutné aj na tento prípad aplikovať v zmysle § 48 ods. 7 zák. č. 289/1995 Z.z. nielen ustanovenie § 20 ale aj § 20a a § 21 zák. č. 289/1995 Z.z. Z uvedenej úpravy žalovanému vyplynulo, že ak by aj žalovaný pripustil, že platiteľovi dane bol vyrubенý colný dlh za dovoz tovaru v zmysle colných predpisov, žalobca by nemal nárok na odpočet dane, nakoľko by reálne nemohol splniť základnú podmienku, na základe ktorej je založený celý princíp fungovania dane z pridanej hodnoty, a to podmienku uvedenú v § 20 ods. 1 zák. č. 289/1995 Z.z.

Súčasne žalovaný podal odvolanie aj do výšky priznanej náhrady trov konania, pričom poukazoval na primeranú aplikáciu § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. na túto vec.

Záverom svojho odvolania žalovaný žiadal zmenu odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu tak, že žalobu zamietne a rozhodne o trovách konania.

Hoci bol žalobca vyzvaný krajským súdom na vyjadrenie k odvolaniu žalovaného, k spisu toto vyjadrenie nebolo doručené.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie

- proti meritórnemu rozhodnutiu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, avšak k tomuto záveru pristúpil Najvyšší súd z iných dôvodov, a preto ho postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, a

- proti výške priznanej náhrady trov konania je dôvodné, pretože napadnutá časť rozsudku vychádzala z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto musel odvolací súd v súlade s ust. § 220 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto časti zmeniť, nakoľko nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu pripojeného administratívneho a súdneho spisu zistil, že na prvom mieste sporným zostalo právne posúdenie predmetnej meritórnej veci.

Žalobca ako aj žalovaný spolu s krajským súdom pri právnom posúdení veci vychádzali z ust. § 47 a 48 ods. 1, 2 a 7 zák. č. 289/1995 Z.z.

Podľa § 47 zák. č. 289/1995 Z.z. na daň pri dovoze tovaru sa vzťahujú ustanovenia colných predpisov, ak tento zákon ďalej neustanovuje inak.

Podľa § 48 ods. 1 zák. č. 289/1995 Z.z. dovážaný tovar podlieha dani.

Podľa § 48 ods. 2 zák. č. 289/1995 Z.z. dovezeným tovarom na účely tohto zákona je

- a) tovar prepustený do režimu voľného obehu, 57)*
- b) tovar prepustený do režimu aktívneho zušľachtovacieho styku v systéme navracania, 58)*
- c) tovar prepustený do režimu dočasného použitia, 59)*
- d) späť dovážaný tovar prepustený do režimu voľného obehu z režimu pasívneho zušľachtovacieho styku, 60)*
- e) nezákonne dovezený tovar a tovar, ktorý bol odňatý colnému dohľadu.*

Podľa § 48 ods. 7 zák. č. 289/1995 Z.z. sa na odpočítanie dane pri dovoze tovaru primerane vzťahujú ustanovenia druhej časti zákona, pričom platiteľ môže odpočítať daň z dovezeného tovaru, ak daň vyrubená pri dovoze bola zaplatená colnému orgánu a platiteľ má daňový doklad podľa odseku 4. Platiteľ môže odpočítať daň pri dovezenom tovare v zdaňovacom období, v ktorom sa splnila posledná z podmienok na odpočítanie dane.

Pri aplikácii hore uvedených ustanovení tak žalovaný ako aj krajský súd vychádzali zo záverov vyslovených v rozhodnutí Colného úradu Bratislava č. H-2702/2001 z 29. apríla 2002 a tiež rozsudkov Najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 4Sž 116/2002 z 28. januára 2003. V predmetnom rozhodnutí Colný úrad Bratislava oznámil žalobcovi colný dlh pozostávajúci aj z dane z pridanej hodnoty vo výške 5.129.845,- Sk (skladajúcej sa zo sumy 4.831.373,- a 298.472,- Sk), pričom právnym základom na vyrubenie colného dlhu boli ust. § 397 ods. 8 a 9 zákona č. 238/2001 Z.z. Colný zákon. Skutkové odôvodnenie tohto rozhodnutia vychádzalo z porušenia povinnosti zabezpečiť tovar rôznych dovozcov uložený v colnom sklade žalobcu pred požiarom, ktorý bol dňa 09.09.2001 v colnom sklade žalobcu neznámou osobou úmyselne založený.

Podľa § 397 ods. 8 Colného zákona colný dlh pri dovoze tovaru vznikne aj v iných prípadoch, ak sa preukáže, že nesplnenie povinností alebo nedodržanie podmienok na dočasné uskladnenie alebo príslušný režim má významný vplyv na ich riadne vykonávanie.

Pre Najvyšší súd pri aplikácii hore cit. ustanovenia vyplýva jednoznačný záver, že colný úrad neuložil povinnosť zaplatiť žalobcovi colný dlh v zmysle odseku 7 cit. ustanovenia (nezákonné odňatie tovaru spod colného dohľadu) ale naopak z iného dôvodu, pričom tento iný dôvod colný orgán videl v nedodržaní podmienok režimu uskladnenia v colnom sklade. Na základe týchto zistení nebolo možné aplikovať na tento „*typ*“ colného dlhu ust. § 48 ods. 2 zák. č. 289/1995 Z.z., tzn. že z daňového hľadiska nemohlo ísť o tovar, ktorý by spĺňal definíciu pojmu „dovezený tovar“.

Preto Najvyšší súd sa nemôže stotožniť ani s právnym názorom žalovaného a ani s právnymi závermi krajského súdu, že na túto vec je možné aplikovať ust. § 48 cit. zákona navyše s tým rozdielom, že

- žalovaný okrem toho nepriznal žalobcovi právo na odpočet dane, nakoľko tovar nemohol použiť na účely svojich zdaniteľných plnení, a naopak
- krajský súd s prihliadnutím na toto ustanovenie priznal žalobcovi právo na odpočet dane.

Najvyšší súd na rozdiel od hore prezentovaných obidvoch záverov musí konštatovať, že colný dlh vyrubený Colným úradom Bratislava mal jednoznačnú povahu sankcie orgánu verejnej správy za nesplnenie si zákonnej povinnosti – skutková povaha

administratívnoprávneho zavinenia žalobcu sa odvíja od porušenia povinností súvisiacich s prevádzkovaním verejného colného skladu.

Na základe uvedeného nie je možné akceptovať záver o tom, že úkonom colného orgánu došlo k povoleniu dovozu tovaru na územie Slovenskej republiky (tu si treba uvedomiť nezvratnú skutočnosť, že uvedený tovar na území Slovenskej republiky zhorel a svoju dovoznú hodnotu stratil), resp. že uvedené rozhodnutie colného orgánu je možné vyhodnotiť ako daňový doklad, ktorý za danej situácie oprávňoval žalobcu na požadovanie odpočtu dane z pridanej hodnoty od štátu. Na tomto mieste sa Najvyšší súd stotožňuje s námietkou žalovaného, že sankčný charakter colného dlhu prevádzkovateľovi colného skladu by iným postupom takto stratil svoj pôvodný zámer.

Hoci prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil, odvolací súd v tejto časti nemohol zmeniť jeho rozsudok, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane rozhodnutie správcu dane, a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, lebo aj odvolací súd na základe hore uvedených úsudkov dospel k záveru, že obidve rozhodnutia je nutné zrušiť, avšak z iných dôvodov.

V.

V ďalšej časti odvolania sa žalovaný domáhal zmeny rozsudku v časti týkajúcej sa priznanej náhrady trov prvostupňového konania vo výške 72.200,-Sk s odôvodnením, že správne súdnictvo je založené na prieskume rozhodnutí správnych orgánov. V tomto prípade nie je podľa žalovaného možné vec riešenú v správnom súdnictve objektívne oceniť v peniazoch a preto pri výpočte tarifnej odmeny je potrebné vychádzať z § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Žalobca konštatoval, že za úkon realizovaný v roku 2005 patrí advokátovi odmena 1 217,- Sk s prislúchajúcou náhradou režijného paušálu 150,- Sk. V konaní boli vykonané tri úkony právnej služby, po pripočítaní zvýšenia o 19% DPH a po pripočítaní prislúchajúcej paušálnej náhrady predstavujú trovy právneho zastúpenia spolu 4 101,- Sk.

Z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že súd prvého stupňa posúdil predmetný spor ako vec, ktorej hodnotu možno vyčíslieť v peniazoch, pričom za výpočtový základ zobral čiastku 5.129.845,- Sk, a preto priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia podľa ustanovenia § 14 ods. 1 vyhlášky.

Podľa § 250k ods. 1 prvá veta O.s.p. ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania.

Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v tom čase účinnom znení platí, že ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena vecí alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu vecí alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

Odvolačný súd dospel rovnako ako súd prvého stupňa k záveru, že úspešnému žalobcovi patrí náhrada trov konania avšak v odlišnej sume 196,26 €, ktorá pozostáva:

Výška priznaných náhrad trov prvostupňového súdneho konania sa skladá :	
1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré Najvyšší súd uznal :	
1.1. Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde	
1.1.1. prevzatie a príprava zastúp. (05) - 1 úkon práv. pomoci	38,31 €
1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	4,98 €
1.1.2. podanie žaloby (05) - 1 úkon práv. pomoci	38,31 €
1.1.2.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	4,98 €
1.1.3. vyjadrenie k súdu (05) - 1 úkon práv. pomoci	38,31 €
1.1.3.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	4,98 €
2. z náhrady súdneho poplatku za žalobu	66,39,-- €

tzn. v celkovej sume : **196,26 €**

Nakoľko žalobca vo svojom vyčíslení trov konania zo dňa 28.02.2005 nepožadoval náhradu dane z pridanej hodnoty pri trovách konania, táto daň mu nebola priznaná.

Odvolačný súd v tomto kontexte poukazuje aj na odôvodnenie uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 92/09 zo dňa 1. apríla 2009, v ktorom súd skonštatoval, že v správnom súdnictve aplikácia ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky je podľa názoru ústavného súdu odôvodnená ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne).

Najvyšší súd preto rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti týkajúcej sa určenia výšky trov konania prvostupňového súdneho konania postupom podľa § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (povinnosť zaplatiť daň z pridanej hodnoty vyplýva z verejnoprávných vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností ako aj s prihliadnutím na námietky žalobcu Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Preto bude ďalšou úlohou žalovaného, aby sa v medziach hore uvedených záverov Najvyššieho súdu vysporiadal so svojim tvrdením, že predmet dovozu, t. j. dovážaný tovar sa zdaňuje (§ 48 ods. 1 cit. zákona), z čoho vyplýva, že pri dovoze tovaru dochádza k vzniku daňovej povinnosti, a teda dovoz tovaru je nutné v širšom slova zmysle považovať za zdaniteľné plnenie. Takisto sa bude musieť vysporiadať so svojim právnym záverom (posolstvom) v súvislosti s prejednávanou vecou, že ak dôjde k zničeniu tovaru uloženého v colnom sklade, podstatnou skutočnosťou v prípade dovozu bude skúmať časový moment, tzn. ak daňový subjekt odpočítal daň a následne dôjde k jeho zničeniu [v colnom sklade], nemusí odpočítanú daň vrátiť a ani mu ju správca dane späť nevyrubí. Takýto záver a jeho vloženie do zrušeného rozhodnutia nie je dostatočne objasnený.

G2) Trovy konania :

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ne .. / ..úspešný žalobca ne/má právo na úplnú náhradu trov tohto konania.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešnému žalobcovi, ktorý včas vyčíslil svoj nárok na náhradu trov konania, právo na ich náhradu vznikne.

Najvyšší súd neuznal právnenému zástupcovi výpočtový základ z ním uvádzanej hodnoty 2.984.481,- Sk, nakoľko v predmetnej veci nebola spochybňovaná výška požadovanej dane, ale základom žaloby bolo spochybnenie povinnosti daň zaplatiť. Najvyšší súd na tomto mieste zdôrazňuje, že v správnom súdnictve, ktoré je založené na prieskume zákonnosti aplikácie verejných práv správnym orgánom a nie na nachádzaní subjektívnych práv jednotlivcov, nie je možné sa na ustanovenie § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb pri určovaní náhrady právneho zastúpenia odvolávať. Preto je nutné pri vyčíslení výška tarifnej odmeny vychádzať z ust. § 11 ods. 1 cit. vyhlášky, a potom základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby sa určuje ako 1/13 z výpočtového základu stanoveného pre každý rok osobitne. V tomto duchu aj Najvyšší súd určil právnenému zástupcovi úspešného účastníka jeho náhradu za právne zastúpenie.

Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie údaje o mieste, spôsobe a adrese platby ako aj podrobnejšie údaje potrebné na overenie správnosti určenia náhrady trov konania sa nachádzajú v súdnom spise.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku **n i e j e** prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave 19. januára 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Ľubica Kavivanovová